

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 29282/2023
24.06.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Бранислава Босиљковића и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јоксимовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Ненад Сацаковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2260/23 од 12.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 24.06.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2260/23 од 12.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2260/23 од 12.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 554/21 од 27.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужили, на име стицања без основа, исплати износ од 237.420,00 динара са законском затезном каматом од дана подношења тужбе до исплате, као и износ од 1.000 еура у динарској противвредности по најповољнијем курсу по коме пословне банке обрачунавају страну валуту на дан уплате са каматом у висини есконтне стопе коју одређује Европска централна банка од 23.08.2019. године до исплате. Ставом другим изреке, усвојен је противтужбени захтев и утврђено да је ништав уговор о доживотном издржавању закључен између тужиле као даваоца издржавања и тужене као примаоца издржавања, оверен пред Јавним бележником Илинком Миленковић из ... под бр. ОПУ 297-2019 дана 19.08.2019. године. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2260/23 од 12.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе тужиле и тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка од 43.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је изјавила тужена због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 10/23), узимајући у обзир садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одлуку о тужбеном захтеву. Ово стога што правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања, а у конкретном случају је утврђено да је тужила здравствани радник и да је са туженом закључила уговор о доживотном издржавању, при чему је као давалац издржавања у условима ванредног стања на адекватан начин водила бригу и старала се о туженој, а да је за дато издржавање имала новчане издатке. По оцени нижестепених судова, тужила је у постојећим околностима савесна уговорна страна, иако надлежни центар за социјални рад није дао сагласност за закључење предметног уговора (што је био разлог ништавости уговора на основу члана 196. Закона о наслеђивању), те да је основан реституциони захтев заснован на члану 104. ЗОО. Тужена ревизијом указује на погрешну оцену доказа по питању савесности даваоца издржавања, чиме заправо оспорава утврђено чињенично стање, а посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и под условима из члана 404. став 1. ЗПП. Сагласно наведеном, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради стицања без основа поднета је 01.03.2021. године, а противтужба, ради утврђења ништавости уговора о доживотном издржавању 06.10.2021. године. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде по тужби је динарска противвредност 2.019,28 евра (237.420,00 динара и 1.000,00 евра).

Имајући у виду да је у конкретној правној ствари реч о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, следи да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић